

Годишното спомоществование за вътрѣ въ Държавата е една лира турека, а за на вънъ отъ Държавата се притурятъ пощенскитѣ разноски. Спомоществование за шесть мѣсци е половина лира турека. Всяко спомоществование се предплаща.

Писма неосвободени отъ пощенски разноски и неподписани, не се приематъ по никакън начинъ.

ВЪНЪ

ИЗЛЪЗВА ВСЯКА СЪВЪСТА

ЦАРИГРАДЪ, 6 Мартъ 1875.

Колкото и да се писа за оттеглянето на князь Бисмарка отъ работата, послѣднитѣ новини показватъ чѣ той не само не се е още оттегилъ отъ полето на политическата дѣятелностъ, но сѣдова да се бори съ постоянство за въстѣржествуваніе на идентъ, които мисли за спасителни на германската имперія.

Ний бѣхмы вече говорили за законопроектъ, който Берлинското правителство щѣше да представи тѣ дни на прусската камара за уничтоженіе на заплатитѣ, що зимаха до сега Католическитѣ епископи отъ Прусскаго правителство. Последня една депеша отъ Берлинъ съобщава чѣ този законопроектъ былъ разискавъ съ голѣмъ шумъ и съ голѣмъ блясъкъ въ прусската камара. Подъ могущественното слово на князь Бисмарка разисканіи въпросъ се рѣшилъ въ полза на правителството. Законопроектътъ се приелъ въ сѣщитъ день посредъ многотушны рѣкопоясканія и единъ голѣмъ ентузіазмъ.

Князь Бисмаркъ и г-нъ Фалкъ, министръ на просвѣщеніе, защитили този законопроектъ и казали между другото чѣ държавата поддържа сила борба противъ домогванія на Папата, когото дѣжатъ Іезуититѣ. Свободолюбивый германскій духъ, на който възвышеніе иска да спре Ватиканъ, произхожда отъ сѣмаго Бога, приложили двамата ораторы. Тѣ днесъ отъ опази златна епоха, когато нѣмскитѣ императоры ходяха да просятъ въ Римъ милость и опрощение отъ разгѣвненный противъ тѣхъ святей о-тецъ, който, преди да ги види, държѣше ги по нѣколко дни въ нѣкое особенно отдѣленіе на пространный Ватиканъ. Каква разлика между тѣя императоры и сегашнитѣ имъ потомцы! Държавнитѣ маже, които преобладаватъ днесъ въ Сѣверна Германія чрезъ своя геній, на рачатъ ни да знаятъ какво ще каже или какъ ще постанѣ Римскій епископъ относительно до нѣмскитѣ, които зиматъ за ограниченіе на властѣ на католического духовенство. Главната цѣль, която иматъ предъ очи тѣя държавни маже, е да утвърдятъ новооснованната германска имперія и да я поставятъ на такива условия каквито да могатъ да ѣ оздравятъ единъ животъ траенъ, безопасенъ и благополученъ. Каквото бы ся показало чѣ пречи нѣкакви за достиженіе на тази цѣль, тѣ мислятъ за своя дѣлностъ да го отстранятъ чрезъ разны мѣрки и законы, които ся отнасятъ до католическо духовенство въ Германія.

Както и да е, отъ борбата, която ся води днесъ въ Германія противъ това духовенство, излиза чѣ германскій духъ, който, еще въ шеснаеститѣ вѣкъ, бѣше встаналъ противъ Римъ, подъ многотушното предводителство на Лутера, днесъ ся е наелъ да скѣса еще повече вързкитѣ, които го свързватъ, по предание, съ столный градъ на католичизмъ. Не ся знае да ли триумфътъ ще е сѣвршенъ, и да ли ще изчезнатъ всѣмъ сѣмена, които бы могли пакъ, при по сгодинъ бѣдѣщи обстоятелства, да възобновятъ борбата между германскій духъ и римскокатолическитѣ преда-нія. Явно е само чѣ днесъ за днесъ, при слабостѣя особенно на всѣмъ почти латински племена, думата е на германската философія, на германската политика, на германското могъщество.

Ще ли могатъ да противостоятъ на това всѣмъ преданитѣ приврѣженцы на папството? Времето ще отговори на този въпросъ.

Ако обаче излѣзатъ истинны и слуховѣ, на които стана предъ нѣколко дни отзивъ единъ италянскій вѣстникъ, чѣ князь Бисмаркъ поискалъ ужъ отъ италянското правителство да промѣни нѣкакъ си гаранцитѣ, съ които е оздравило то чрезъ единъ законъ сѣществованіе на Папата въ Римъ, ще каже чѣ първитѣ германскій министръ е рѣшилъ да прибѣгне до всѣмъ средства за о-борваніе на папската властъ. Но тѣзи слуховѣ, ако сѣ истинны, могатъ да иматъ такива огромны послѣдствія въ отношеніята на Германія спрямо Италия, щото праведно ся считатъ поне за сега, безосновны и невѣроятны.

ПАДАНІЕТО НА ІЕРУСАЛИМСКІЙТЪ ПАТРИАРХЪ ПРОКОПІЯ.

Не! Трѣба наистина да исповѣдамы чѣ вътрѣ, който вѣе отъ една година насамъ, не е благоприятенъ на схизматифилитѣ и на любителитѣ да безредіята въ управленіе на вѣсточната църква.

При всѣмъ многотушно краснорѣчіе на нѣкои си грѣски публицисты; при всѣмъ залаянія на минимъ нѣкои си или самооблещены патриоты; при всѣмъ тайны и явны побужденія отъ страна на всѣмъ онія, които намѣратъ своитѣ смѣтки въ нарушеніе на мирѣтъ въ нѣдрата на православнитѣ общества; при всѣмъ жѣрки желанія на чуждитѣ пропаганды, отъ какво естество и да сѣ тѣ: подвигътъ на схизматифилитѣ не можъ да ся утѣчае съ желаемитѣ успѣхъ. Въ становищата ний преобладаватъ днесъ разстройството, отчаяніе, униженіе, изурваніе. Последнитѣ послѣдныя агонія на единъ болѣственъ человекъ, който страда отъ години и е обреченъ на неизбѣжна смъртъ. Не знаемъ до колко въ тѣзи становища е могло да ся развие и чувството на истинното раскаяніе за всѣмъката безполезна борба отъ три почти години и за всѣмъкитѣ напрасно изпосрошени силы за триумфътъ на единъ призракъ сѣсипителенъ. Явно е само чѣ надеждитѣ на схизматифилитѣ юнацы ся считатъ осуетены по настоящему. Тѣй ся испянява почти буквально онова общо изрѣченіе, което казва чѣ всяко зданіе, основано на пѣсѣкъ, напрасно ся сѣгражда и изгиза.

Схизмата — многотушната схизма, бѣше такова зданіе, при всѣмъ блясъкъ съ който ся постариха да я покрѣятъ за время подигателитѣ ѣ съ помощѣта на любителитѣ ѣ. Като такова, тя не обемаше въ себе си условия на трайностъ и на дълъгъ животъ. Схизмата е дѣло не само на вѣпюща неправда, но еще и на перазумность. Ето зашто тѣ бѣше осѣдена еще отъ начало да не хвало корепъ — за слава пакъ и честь на всѣмъкитѣ искрени и здравомыслящи чада на вѣсточната църква.

Нека исповѣдамы, при всѣмъ това, чѣ схизматифилитѣ и послѣдователитѣ ний, оставены свободны въ дѣйствіята си, нѣмаха толкузъ скоро да ся истудитъ въ горещитѣ си и златны надежды, нѣмаха толкузъ скоро да видятъ около себе си такова ужасно разстройство, такова не-надѣйна празнота. Но въ триумфалнитѣ си пѣть, еще отъ начало, тѣ срѣщнаха като некрохотна преграда твърдата воля и здравыйтъ разумъ на всѣмъ онія, които сѣ на мнѣніе чѣ правдата, чѣ крѣпкитѣ убѣждения, чѣ святитѣ чувства не сѣ празны и голы думы.

Схизмата бы отблъсната най напредъ отъ всеобщото българско чувство. Приготвена и провъзгласена съ цѣль едно да смутѣ Българетѣ и да ги хвърли въ обіятыта на поразителното разстройство та да не могатъ никога да видятъ бѣлъ свѣтъ въ църковното си управление, друго да ги разедини еще въ началото на възрожденіе ний, тя направи неимовѣрны усилія за да провъзмогне въ нашето общество. Подпомогвана по малко или повече косвенно отъ всѣмъкитѣ любители на безчиніе, тя можеше да успѣе до нѣкоя поне степенъ, ако не ся полагала всѣмъкитѣ благоразумны старанія да ся докаже на народътъ неправдата, на която бѣше основана, и да ся посочатъ гибелнитѣ послѣдствія,

които можеше тя да породѣ въ случай чѣ ся показвахмы хладнокрѣвны къмъ нея.

Но, ако схизмата стана съ цѣль да повреди на Българетѣ, тя не бѣше предопредѣлена, въ всякій случай, да въдвори вѣчныйтъ миръ и въ другитѣ вѣсточны общества отъ православното вѣроисповѣданіе. Доказателство на това е разстройството, въ което ся намѣриха изведенъ сѣдъ провъзгласеніе на схизмата старовременнитѣ и уважаемитѣ църкви — Іерусалимска и Антиохійска. Доказателство на това служи еще и положеніе, въ което ся намѣри Цариградската патриаршія щомъ като ся свѣсти и видѣ чѣ смѣткитѣ на зѣ въжхнатитѣ патриоты, отъ които ся увлече, излѣзхоа безосновны.

Ето зашто преимникътъ на Антиа VI, нѣмскитѣ вселенскій Патриархъ, отъ начало еще показа нѣкакви чѣ той оцѣнява деликатното положеніе, което произлиза отъ схизмата, та за това нѣкои си грѣски публицисты строго осѣдиха видимо-то му хладнокрѣбіе. Грѣкитѣ схизматифилитѣ не сѣ задоволены отъ поведѣніе, по този въпросъ, на сегашнитѣ Патриархъ, при всѣмъ чѣ той, както е извѣстно, съ готовность всякога противоположа схизмата, колчимъ му ся предложѣ чѣ и потребно, нѣй сѣтъ, да ся рѣши окончателно положеніе на смѣсенитѣ епархіи. Предъ очитѣ на тѣ схизматифилитѣ, на които, въпрочемъ, числото значително ся е разредило, голѣмата, непростителната погрѣшка на патриархъ е, отъ една страна, чѣ той не е залаялъ, както трѣба, при царското правителство, да го убѣди да припознае схизмата, а отъ друга страна, чѣ той не ся отиравалъ за послѣдѣтъ пакъ до русската църква да ѣ поиска рѣшително отговоръ.

камы да ся намѣри въ междоусобнитѣ грѣски распри, трѣба да исповѣдамы просто чѣ, ако, за зла честь на казанитѣ господа, тази погрѣшка на цариградскитѣ патриархъ е дѣйствителна, ний не мислимъ чѣ тя е отъ числото на онія, които сѣ гибелны както за вселенскитѣ престолы, така и за вѣсточната църква въобще! желателно бы было, напротивъ, щото всѣмъкитѣ погрѣшки на вселенскитѣ патриарсы отъ нѣколко години насамъ да имаха сѣщитѣ характеръ. Отъ кѣмъ вѣлненія пѣше да е освободена вѣсточната църква, ако това бѣше тѣй! въ всякій случай тази мина погрѣшка на сегашнитѣ Патриархъ показва чѣ привязанностьта му къмъ схизмата не е твърдъ горѣща — было по благодарение было по смѣтка. Отъ тука многотушнитѣ роптанія противъ него.

Изложението на оберпрокурорътъ при Русскійтъ Синодъ, изложение, въ което явно ся казваше чѣ русската църква не само не припознава, но еще осѣжда схизмата и желаніе уничтоженіе ѣ за умиротвореніе на вѣсточната църква, бѣше единъ новъ ударъ за схизматифилитѣ. Каквото и да ся казва за русската църква отъ единъ и отъ други, гла-сѣтъ ѣ не е безъ да има голѣма тя-жестъ въ всѣмъкитѣ въпросы, които ся отнасятъ до сѣдбата на православната църква въобще. Ето зашто речението изложение подигна толкузъ шумъ и толкузъ гѣтъ въ становището на господа схизматифилитѣ. Това изложение обаче имаше за тѣхъ тази поне утѣшителна мисль чѣ то идеше отъ една чужда страна, която единъ отъ тѣхъ считатъ за враждебна ужъ на народнитѣ имъ интересы, а други нѣкои ся ѣ приписватъ даромъ разны замысли въ старанія ѣ за църковното благочиніе.

Но ето едно събитіе, което е, тѣй да речемъ, туземно.

Іерусалимскійтъ патриархъ Прокопій бѣше дѣло и плодъ на схизмата. Той олицѣтворяше въ себе си най голѣмъ триумфъ на схизматифилитѣ. Достоенъ или недостоеенъ, той бѣше станалъ тѣхнитѣ идолъ и тѣхната гордость не само въ Цариградъ, но и въ божій гробъ — тамъ, сирѣчь, отъ гдѣто не трѣбаше да ся чуе друго освѣтъ гласѣтъ на мирѣтъ, на любовѣта, и на чѣловѣческо-то братолюбіе. Хвалебны вѣнцы му ся плетяха въ стѣлповетѣ на разны органы и, когато бѣше общезвѣстно чѣ Іерусалимската църква боледува опасно, своеобразнитѣ му ласкатели залгаха всякояче да скрѣятъ дѣйствителното по-

ложеніе на работитѣ и да го представятъ по малко или по много вѣтвѣще подъ управленіе на избраниитѣ ний Прокопій. Всѣмъ онія, които не ся съгласяваха съ тѣхъ, ся представляваха като подкупены орѣдія на една чужда политика, като непримиримы врагове на вѣсточната църква, като опасны граждѣне, и като вѣрли гонители на грѣкото божигробско общество. Патриархъ Прокопій бѣше, споредъ схизматифилитѣ, олицѣвореніе на свѣршване на българскитѣ въпросъ чрезъ провъзгласеніе на прочутата схизма.

Но ето чѣ и въ Палестина — въ оныя стары и общезвѣстны пустини на свѣтата земля, вътрѣтъ не ся показа до крайъ благоприятенъ на тѣзи господа. Тѣ сѣ наскрѣбены, огорчены, разяре-ны тѣя дни. Бурата, която избухна тамъ минѣлата седмица, колкото и да е логическо послѣдствіе на събитіята, ги хвърли въ нечаянно разстройство. Де-пешитѣ, които една подиръ друга пристигаха тѣзи дни отъ Божій Гробъ въ Цариградъ, надахъ като разорителны мол-нии въ полето ний.

Тѣ вѣставяха чѣ патриархъ Прокопій ся принудилъ да ся даде оставката отъ Іерусалимскійтъ престолъ. Четирма Вла-дѣцы заедно съ чѣтыредесѣтъ членове отъ божигробското братство направили тази самоволна ужъ оставка необходима. Оставката ся прие отъ царското прави-тельство, което телеграфически позволи да ся опредѣли единъ намѣстникъ до ка-то ся избере новъ патриархъ. Всѣмъ това не можеше освѣтъ горчиво да на-скрѣби смутителитѣ на мирѣтъ въ вѣсточната църква. Отъ тука непрестаннытъ и многотушны выкове.

Схизматифилитѣ обаче не ся отчай-ватъ. Тѣ ся завзеха юначки да пропо-шенно, споредъ тѣхъ, всѣдѣствіе на чужды политически интриги, не подразу-мѣва никакво промѣненіе въ поведѣніе на Іерусалимската църква относительно къмъ схизмата.

Ний не знаемъ какво ще бѣде за на-предъ обхожданието на тази църква съ бѣдѣщитѣ ѣ новъ началникъ. Неоспо-римото само въ този случай е чѣ пада-ніе на Прокопій дѣломъ свидѣтельствува за гилността на зданіето, което поиска да издигне на Вѣстокъ една мимонарод-на грѣдка политика. Нека ся не дѣжатъ въ Божій гробъ. Тази политика, подпомогва-на, на право или косвенно, отъ всѣмъ онія, на които е мило и драго да гледатъ въ-сточната църква разкѣсана на много ча-сти, а вѣсточнитѣ народы въ постоянна враждебность помежду си за нѣкои си калугерски распри, може пакъ да прео-долѣе. Побѣдата обаче въ такъвъ случай не ще да е освѣтъ привременна, а бо-лѣстѣта, която ще ся породѣ, може да има по гибелны сѣдствія. Само пълната самосвѣтъ и безпристрастно оцѣненіе на работитѣ могатъ да поправятъ злото и да възстановятъ редѣтъ и благочиніе.

Органитѣ на всѣмъ онія, които ся въ-ображаватъ чѣ ся приеманіе на схиз-мата ще ся отвори нова епоха за вѣ-сточнитѣ народы, многотушно почнаха вече да правятъ по внимателны въ този случай святитѣ Іерусалимскі отцы. Тѣ ний пропорукаватъ да не отстъпятъ отъ политиката, която обновиха съ сваленіе-то на блаженѣйшаго Кирила, и пов-торително да заявятъ съ всѣмъката тѣр-жественность чѣ не разумѣватъ никакъ да жертвуватъ на чужди интересы неза-висимостѣта на църквата си! Тѣзи орга-ны, съ други думы, призоваватъ косвен-но божигробското общество да ся хвър-ли само отъ себе въ неизвѣстностьта, да ся предаде тѣломъ и духомъ на схи-зматифилитѣ, и тѣмъ да принесе въ жѣр-тва църковната независимостъ. за която говорятъ!

Свободно е божигробското общество да послѣдова или не тѣзи сѣвѣты, на които изворѣтъ не е тайна за никого. Но понеже тѣзи сѣвѣты иматъ, въ вся-кій случай, за цѣль повторителното у-твържденіе на схизмата отъ страна на божигробското духовенство, чудно не да е наистина, ако то покаже дѣломъ чѣ твърдъ малко ся е ползовало отъ три-десѣтмѣсячното печално зрѣлище, което представи предъ свѣтътъ въ това раз-стояніе Іерусалимската църква. Паданіе-то на Прокопій е живо и прѣсно свидѣ-тельство за безосновностьта на мислитѣ

МАРКО Д. 15 Февруарій. Отъ нѣ-имамъ сѣбѣ до два ар-а сѣ ся прѣкъсали отъ-Всяко нѣщо, което е зѣмне пощата веднаждъ въ-пята и Управленіарватъ по дѣветъ триста чѣло-це ся невраца-рѣшатъ една пѣтичка и да пре-Цариградъ — аншообразнитѣ сосѣды за да минатъ-пята започоветъ пѣтичски, а сѣ кога никакъ не е-ю да ся мнѣ: по и сѣ копѣе можѣ да-сѣловѣкъ само до кѣтъ рѣшатъ пѣтъ-сѣ пощовитѣ копѣе, а послѣ не-За минѣтъ, тѣра го пакъ засѣне като че не-ще я плаща ѣ.

продължителны сѣвѣгове, а-на прѣкъната година, сѣ-на такѣмъ висока пѣ-тоо давѣтъ,

и на чувствата, отъ които ся поражава-казанитѣ сѣвѣты.

По какъвто начинъ и да постанѣ бѣ-жигробското общество въ избиранието на новъ патриархъ, послѣднитѣ прѣкло-ченія едно нѣщо показватъ: то е, чѣ политиката на схизматифилитѣ равнъ-значи съ разстройство и сѣ безчиніе въ-църковнитѣ работы. Но разстройството и безчиніето не сѣ правилнитѣ и зѣ-вѣйтъ животъ на обществата: тѣ сѣ грѣ-ска, която не може да има трайностъ.

Ний не вѣрѣваме чѣ Іерусалимската църква е рѣшена да жѣбе до неопредѣ-ленно время въ такова трѣскаво и неиз-вѣстно сѣстояніе.

ВЪНШНИ ПОВИННЫ.

ВЕНГРИЯ.

Новото Венгерско министерство Венк-геймъ, което по-добѣ е да ся нарече министерство Тиша, отъ името на того-зи, който му е дѣйствителныйтъ глава, това министерство дава нова фаза на вѣтрѣшната политика на Маджаріи.

Това министерство е плодъ на пре-вратѣтъ, който стана въ сѣставѣтъ на пар-тиитѣ въ камарата. Оппозиціята стана пра-вительствѣнна партиа, и една часть отъ по-прѣдшнното правителство выше-гласіе е днесъ оппозиціа.

Напредъ бѣше отъ една стѣрна голѣ-мата Деакова партиа, сѣстояща отъ мно-горазличны бѣи, но сѣ консервативны; отъ друга — лѣвийтъ центръ и крайній-тъ центръ. Днесъ дѣйтѣ части на лѣ-вата стѣрна и една голѣма часть отъ Де-акиситѣ сѣставяватъ една партиа, ѣ и-берална партиа, която е и пра-вительствѣнна; а пакъ пѣй консерватив-ната часть на бывшата Деакова партиа, оппозиціонна партиа.

Този превратъ ся объяснява различно отъ вѣстницитѣ въ Вѣна и Пѣща.

Спогожденіе на 1867 е, както е из-вѣстно, основата на която ся крѣпи ду-ализмъ. Оцѣзи, които пристанаха на това спогожденіе, което е дѣло на Г. Деака, сѣставиха отъ начало правите-лствѣнна партиа; противницитѣ, които не искаха друга връзка между Венгрія и Австрія освѣтъ личностьта на госпо-дарѣтъ, сѣставиха партията на лѣвийтъ центръ и крайната партиа.

Презъ цѣлы осемъ години Деаковата партиа дѣржа властѣта. Представителка на единственното възможно и разумно рѣшеніе на дълговременното неспору-мѣніе между Венгрія и Австрія, въ тази партиа трѣбѣше да вѣзѣтъ сичкитѣ зд-равомыслящи хора, сичкитѣ истинны па-триоты. Лесно можеше сѣкій да разу-мѣе, че да искатъ да ся отстранятъ отъ основата на стоворѣтъ ще рече да ся тури сичко подъ въпросъ и да ся изло-жи на загуба и това, что бѣ достигну-то съ голѣмы трудовѣ и сѣ толкова ма-ки. Такова бѣше дълбоко раздѣленіе между хората отъ правителствѣната пар-тия и хората отъ оппозиціята.

Въ началото на тази година оппози-ціята чрезъ устата на главатарѣтъ си Г. Коломана Тиша яви, че ся тури подъ знамето на Сговорѣтъ отъ 1867. Чѣмъ стана това по първитѣ хора отъ оппо-зиціята, политическитѣ таланты и ум-ствѣнного превъсходство на които ся признаватъ отъ самитѣ ний противницы, добыха достѣпъ къмъ властѣта. Зачѣто бѣдѣствованіе самого сѣгласеніе отъ 1867, за това маджарскитѣ патриоты отъ дѣйтѣ наравленія дадохъ си братска рѣка и сѣставиха днешната либерална и прави-тельствѣнна партиа.

Тѣй стана послѣднитѣ важѣтъ прев-ратѣ въ вѣтрѣшната политика на ма-джаретѣ, и ето зашто разбѣдѣтъ на пра-вѣніето ся оставиха отъ Деакиситѣ и ся врѣчиха на Г. Коломана Тиша, ми-нистръ на вѣтрѣшнитѣ дѣла и не помн-паденъ, но дѣйствителенъ предѣдѣтель на новыитѣ кабинетѣ.

Тѣй ся объясняватъ въ Пѣща това дъл-боко промѣненіе въ политическото по-ложеніе на Венгрія.

Вѣсникитѣ вѣстници оцѣняватъ това промѣненіе другояче. Споредъ тѣхното мнѣніе, подкрѣпено съ силны доказател-ства, истинната причина на казанитѣтъ превратѣ не е толкова въ политическо-то обръщаніе на Г. Коломана Тиша и на неговитѣ послѣдователи, колкото въ

циятъ тия отстранени отъ свѣта
то отплатите по-лесно на една сажъ,
само, която не живѣе освѣтъ
«Защо, слѣдва ти като говори
кова годишното мълчание и забрав
защо, когато душата ми бѣше на
тътъ безбройни въздишки, не възприе
не да ми утѣшете съ нѣкое писмо
Това бѣше една длъжностъ, която
длъжаваше да направите това, толкова
вече защото ний смн приседмине
жертвата на брака; вий още пове
виновни предъ очитъ ми, защото,
дѣлата вселена може да засвидѣ
за, азъ вий съмъ обичала съ една
преданна любовъ! Знаете, о един
мое богатство, колко азъ изгубихъ
са лишихъ отъ вазе! Колкото е по
мо злощастие, толкова по-сърдеч
това по-преданно трѣбва да бѣде
ятого. Отъ нѣкого друго, отъ ваз
коаквамъ това утѣшение. Вий сте
жени за това толкова повече, защ
ий, притежавате силата да ма наск
е, да ма развеселите или да ма утѣ
де ли изпълнихъ слѣпо всичкитъ
нания? Не ли загубихъ сама себе
да вий бѣждъ покорна? Азъ напре
повече нѣщо, азъ станахъ жертва на
вазе! моята любовъ достигна дори до
ство, дори до самоубійство. По
повѣдъ, като са облѣкохъ съ тѣ
рехи, азъ изпълнихъ сърдечното
чание, не за друго но да ви пока
свѣтъ вазе нѣмахъ другъ господар
тога, самъ Богъ ми е свидѣтели,
желала отъ вазе друго освѣтъ
само името на злощастата ти
битовъ доста време въ устата на
въ млади, това на мене стига. Симу
да земамъ за свѣтѣль, че ако гост

